

Posudek rigorózní práce Mgr. Lukáše Sommera na téma

Vztah žaloby a rozsudku

Předložená práce obsahuje 90 stran vlastního textu, přiměřený seznam použité literatury a judikatury, resumé v angličtině, abstrakt a klíčová slova v češtině i angličtině. Po formální stránce odpovídá tedy požadavkům, až na rozsah vlastního textu (o něco menší než předepsaný rozsah lze však – jde-li o práci jinak kvalitní – tolerovat).

Zvolené téma práce nepředstavuje sice výraznou aktualitu, avšak je jistě užitečné se jím zabývat v době principiálních změn soukromého práva (nového občanského zákoníku, zák.č. 89/2012 Sb.) i procesního práva (novelizovaného občanského soudního řádu, zák.č. 99/1963 Sb., a nového zákona č. 292/2013 Sb., zákona o zvláštních řízeních soudních). Tuto příležitost využil autor jen z malé části (o tom viz dále). Především si však dostatečně neujasnil smysl a cíl práce: porovnáním Úvodu (str. 6) a Závěru (str. 95) zjišťuji, že se během práce poznání nikam neposunulo, v obou autor „pevně doufá“, že práce bude čtenářům (odborné i laické veřejnosti) ku prospěchu. To mj. dokazuje, že autorovi není dost jasný žánr práce (jde o kvalifikační práci, která má prokázat autorovu schopnost k samostatné tvůrčí činnosti a hlubší znalosti zpracovávané tematiky, nikoli o praktickou právní příručku).

Vedle Úvodu a Závěru je práce členěna do čtyř částí. Z nich první tři, nazvané Žalobní právo, Žaloba a Rozsudek jsou jen popisné, závislé na literatuře, tj. na učebnici a jedné či dvou monografiích. Příklady, které z literatury bez dalšího přebírá, pocházejí v důsledku toho z předpisů dnes již zrušených, na více místech se dovolává občanského zákoníku z r. 1964, obchodního zákoníku, zákona o rodině (např. str. 28, 30, 36, 59 i jinde). Vzhledem k datu dokončení práce (3.12.2013) bylo však možno očekávat, že bude pracovat, alespoň alternativně, s novým OZ, jenž byl už v té době platným, byť dosud ne účinným, zákonem. Autor byl k tomu při konzultacích vyzván. To se však v textu až do str. 70 neprojevovalo, práce proto působí zastarale.

Dále práce působí i povrchně. Do problémů se rigorózní nepouští: jakmile jde o složitější problematiku, raději cituje dlouhé pasáže z literatury (např. str. 35, 79,

69 a jinde). Téma práce jej mohlo přivést k tomu, aby si kladl otázky, jako např.: jak se liší vztah žaloby a rozsudku u žalob požadujících deklaratorní rozhodnutí a u žalob požadujících konstitutivní rozhodnutí, nebo jaký je vliv přísné zákonné koncentrace na vztah žaloby a rozsudku. Nebo aby se zabýval problematikou tzv. formulářových žalob, nebo překročením žalobního petitu v souvislosti s NOZ, nebo aby se zabýval problematikou hromadných nároků ve smyslu § 159a odst. 2 OSŘ, o nichž na str. 52 nesprávně píše, že „pro civilní sporné řízení toto neplatí“ atd. Nic z toho se v práci neobjevuje a neřeší. I ve zcela popisném výkladu se však autor dopouští chyb, např. na str. 67 (nepochybné prokázání existence nároku pro vydání platebního rozkazu ?), na str. 68 (věc, ve které má rozhodnout senát ?).

Vlastnímu tématu práce je věnována až část 5., nazvaná Vzájemný vztah žaloby a rozsudku (str.73). Zde pokračuje spíše popisný přístup autorův, dokonce až tak, že výklad na str. 81 (o žalobě a rozsudku na plnění) zcela odpovídá výkladu v kap. 4.9.2 na str. 59 a výklad na str. 86 (o konstitutivní žalobě a rozsudku) je dokonce doslovně stejný jako na str. 36.

Vlastní přístup autorův se tak projevuje až od str. 76, kap. 5.2.5, kde uvádí několik vybraných ustanovení nového občanského zákoníku, na nichž demonstruje rozdílnost nové a předchozí právní úpravy co se týče konstituování subjektivního práva soudem. K tomu přistoupil na mé doporučení jako konzultantky: srovnání však provedl do značné míry jen mechanicky a nikoliv bez chyb (např. v bodu VI. nejde o detenci nýbrž o držbu, nebo v bodu X., kde klade rovnítko mezi dělitelné a nedělitelné plnění).

I když je třeba v této závěrečné části práce přiznat autorovi, že se alespoň na výzvu pokusil o samostatný přístup k řešené problematice, obávám se, že práce celkově na požadavky rigorózního řízení nedosahuje. Můj názor jakožto konzultantky (který jsem rigorózántovi též ústně sdělila) tedy je, že předloženou práci nemohu doporučit. Konečné rozhodnutí je však na děkanem jmenované komisi pro státní rigorózní zkoušku.

V Praze, 15.10.2014

Prof. JUDr. Alena Winterová, CSc.

konzultantka